

Nerdeydin Sen Zakir Fahri?

" Mektepte bir hocamız vardı. "Bir iş yaparken iyice düşünün ve o işi yaptıktan sonra da asla pişmanlık duymayın", derdi. Güzel bir öğüttü. Ama hangimiz şimdiye kadar güzel öğütlere kulak vermişiz ki? Hangimiz bile bile hayatımızda pişmanlıklar yaşamamışız ki? "

Mektepte bir hocamız vardı. "Bir iş yaparken iyice düşünün ve o işi yaptıktan sonra da asla pişmanlık duymayın," derdi. Güzel bir öğüttü. Ama hangimiz şimdiye kadar güzel öğütlere kulak vermişiz ki? Hangimiz bile bile hayatımızda pişmanlıklar yaşamamışız ki?

Bir kaç yıl önce gitmiştim. Bir hafta kalıp döndüm. Bilenler bilir, gurbetin çocuklarının vakti vatanda okunmaz. Benim günlerim de böylece abucak gibi gitmişti. Zirimde gurbetin bin yıllık yekün ve hasretiyle kaydediydim. İğdir'a giderken dağa, taşta, eğe, bence, kocaya daha dikkatli bakıyor, herşeyi hafızama kaydetmeğe alışmıştım. Beni yolcu etmeğe bacım da gelmişti. Otobüse binerken bacımla aceleyle görüşmek ve ben otobüse bindim. Otobüs hareket edene kadar bacım bir sığır ağacının altında durup boynunu bükerek bana baktı ve hazin hazin ağladı. Bir an aşağı inip sığırın yanında duran bacıma doğru koşmak ve ona sıkı sıkı sarılarak alnından, saçlarından öpmek, ellerimle göz yaşlarını kurulamak ve teselli etmek istedim. Ama babamdan bana gelen o "erkek soğukluğu" bunu yapmama engel oldu ve otobüs hareket edene kadar yerimde oturup bacıma baktım.

Otobüs hareket etti ve Kars'a doğru yol almaya başladık. Yol boyu her görüşülen ağacın dibinde ağlayan bacımı görüşüm ve yerimde deli gibi kıvrandım, inildedim, acılara boğuldum. "Keşke aşağı inseydim, keşke ellerini tutsaydım, keşke göz yaşlarını silseydim, keşke can bacı diye saçlarını okşasaydım" diye diye kendi kendimi yedim bitirdim. Kars'ta uçağa bindiğimde göz yaşlarımın her damlası bir zehir damlası gibi hala içime akıyor ve beni pişmanlıklar içinde delirtiyordu.

Zakir Fexri ile de görüşten sonraki duygularım da aynen

böyle oldu.Kahır, pişmanlık ve lanet olasıca keşkeler...

525. Gazetinin bürosuna gitmiştik. Dostlarım Galip Toğrul, Yaşar ve Tofig abi ile biraz sohbet ettikten sonra ikinci kata Tofig abinin çalıştığı büroya çıktık.Hava soğuktu ve ben üşümeyeyim diye Tofig abi odasındaki klimayı çalıştırmaya çalışıyordu. Aniden içeriye siyah giyimli, uzun boylu,saçları, kaşları beyaz bir adam girdi.Tanıştırdılar. İsmi Zakir Fexri’ dir, dediler. Adını bir kaç defa duymuştum ama ne kadar Avrupa’ da Azerbaycan edebiyatını bilen biri diye kendimi aldatsam da özellikle edebiyatımızın yetiştirdiği birbirinden değerli şair ve yazarlarının çoğunu tanımayan ve cahilliğimden de biraz utanan biri olarak onun hakkında pek fazla bir şey bilmiyordum.

Karşı karşıya oturduk ve ordan burdan konuştuk. Bu adam yaşlı gibi duruyordu ama gençti. Bu adam asabi gibiydi ama gözlerinden sevgi akıyordu. Bu adam şair gibi durmuyordu ama sanki şiire hükmediyordu. Bu adam farklı biriydi. Sohbetimizin konusu Türkiüktü. Türk, Türkiye, Azerbaycan, dünya ve lanet olasıca adaletsizlikler...

Bir ara yerinden asabi bir şekilde kalktı ve iki dakika sonra elinde kalın bir kitapla geriye döndü. Kitabın üzerinde otların arasında kırık ve eski bir teker resmi vardı. İsmi ise dünyaya ağız dolusu bir sitemdi adeta: Qalmaz bele, qalmaz dünya...

Bu adamın dünya ile derdi neydi? Bilmiyorum. Sormadım da. Sadece kitaba bakıp gülümsedim, teşekkürür ettim. Tofig abi adamla ilgili bir iki cümle tanıtıcı sözler söyledi.’çok iyi bir şairdir,’ dedi. Sonra öylesine bir görüşme ile ayrıldık oradan.

Vaktim azdı. Azerbaycan’ da çoğu insanın derdinden bizar olduğu ve kızdığı benim ise taşına, toprağına vatandır diye vurgun olduğum şehir Bakürsquo; ye doyamadan ayrılmak zorundaydım.Öğle vakti uçağa binerken içimde garip duygular vardı.Ayrılıklara hiçtahammülüm yoktu ama adeta ayrılıklara da mahkum edilmişim. Oradan oraya sürüklenen kalbim her ayrılıkta bir başka derdin içinde boğuluyordu. Uçakta yerimde oturdum ve gözlerimi uçağın daracık penceresine diktim.Hava kapalıydı.İçim öfke doluydu.Kendime mi, havaya mı yoksa ayrılığa mı kızmıştım bilmiyordum. Bütün duygularım birbirine karışmıştı.O

İfke ve rahatsızlıkla uccedil;ak havalanmadan son defa dışarıya baktım, cep telefonumdan son mesajımı yazdım ve cep telefonumu kapatıp ccedil;antama attım.Çantamı kapatırken yeniden otlar arasındaki o eski kırık tekeri gördüm.Qlamaz bele, qalmaz dünya.. Ve aniden gözlerimin önünde o ak saçlı adam belirdi. O da benim gibi öfkeli ve ayrılıklardan bizardı. O öfkeyle kitaba sarıldım, sayfalarını bir biri ardına çevirdim.

Kitabın daha ilk sayfasında yine o adam vardı. O kocaman elleri koynundaydı ve gözleri yaşlıydı. Bu adam niye ağlıyordu? Gençecik bir çocuğa bakıyordu. Ama nasıl bir bakışla? Hasret, kahır ve yanıklı bir bakışla...

Qemlerin yeddi qatından
Qeriblerin ovqatından
Qemlerimin çatından
Keçip sineme tuş geldin
Xoş geldin derdim, xoş geldin!

Kimsin sen Zakir Fexri? Kim? Bu seni tuş eden dert de ne? Sorular beynimi esir aldıkça öfkemi kitaba boşaltıyordum.

Sayfalar açılıyor önümde. Zakir Fexri dolu sayfalar. Yok, yok! Bu Zakir Fexri değildir. Bu Zakir Fexri adlı odlanmış kızgın bir tekerdir... Galiba kitabın kabındaki tekeri saran da Zakir Fexri’ nin alevli sinesiydi.

Çok geçmeden o sinenin içinde yanan ateşin neden olduğu derdin adını da okuyorum. Onun adı Sadık! 17 yaşlı genç! Babasının ardından ağıt yaktığı, hasretini bir bomba haline getirerek edebiyatın kucağına koyduğu bir oğul!

De hara getdin baş alıb?
Yerin yurdun bilinmedi
Gördüm ki, dünya boşalıb
Neydi derdin, bilinmedi.

Bilinmeğen dertler, bilinmeğen dünya, bilinmeğen Zakir Fexri’ nin kocaman yüreği... O yürek benim önümde açıldıça açılıyor.Kah yazılardan, kah şiirlerden o yüreğin sırlarını öğrenmeğe çalışıyorum. Uçak hızlanıyor. Bulutlar arasında ben, Zakir Fexri ve Şehriyarımızın o bal kadar tatlı

diliyle desek bu qocamış dünya...

Dünya bir gemidi, sükanı derddi

Ağılın, kamalın ünvanı derddi

Müqeddes ruhun da mekanı derddi

Cavid Qemberoğlu, yalandı dünya

Gözel qız cildinde ilandı dünya!

Ah, Zakir Fexri ah! Bu yalanı dillendirmenin manası nedir kardeşim? Bu yalan nice insanı aldatarak, onu firavun yapıyor bilmiyor musun? Bu yalanı kendisini aldatarak bir ebedilik gibi sinesine saranlar var, görmüyor musun? Ah Zakir Fexri Ah! Niye açıyorsun bu sırrı sen? Bırak bu yalan dünyada yalana put gibi tapınanlar biraz daha aldansın ve onunla oyalansınlar!

Biliyorum, sen o yalanlara tahammül edemiyorsun. Biliyorum, elinde Mikail’ın suru olsa çıkıp onu çalacak ve herşey yalan diye aleme ses salacaksın ama yorulma! Herkes öyle sağır ki aziz Zakir Fexri! Herkes öyle duygusuz ki... Kimseler seni duymayacak bundan emin ol! Herkes bir yalan tekerinin peşine düşmüş gidiyor işte...

Dünyanın kanunu bu. Sen yine yalnızlığına sarıl, yalnızlılığınla teselli bul.

Zakir Fexri, hicran boş yuvam olub

Yaşaram gah dündüz, gah axşam olub

Pervane soraqlı dilsiz şam olub

İçimde ney kimi melerem sensiz!

Bir ney sesi kulaklarıma hücum ediyor... Beni benden alan, beni sarhoş eden, beni bulutların arasında göklere savuran bir ses... Bu ses kah Zakir Fexrinin sesi, kah kendimin... Sanki kendim kendimi çağırıyorum. Sanki uyumuşum ve uykumda kendime sesleniyorum. Ses, ben, sen, alem... Harun Reşid bir Allah dostuna, ne olur Allah’ı anarken beni de hatırla beni de yad et, demiş. Allah dostu gülmüş. Demiş ben Allah’ı andığımda kendimi unutuyorum seni nasıl hatırlıyayım?

Herkes kendi derdinin peşinde. Herkes kendi ümidinin hayalinde, herkes kendi aşkının narında...

Daldığım hayallerden pilotun sesi ile kendime geliyorum. Türkiye üzerindeyiz. Türkiye... Zakir Fexri’nin de aşık olduğu Türkiye... Kah gururdan bizleri havalarda uçurtan, kah bizi göz yaşlarına boğan Türkiye...Uçsuz bucaksız Anadolu

toprakları, o topraklarda koşan, çalışan, vuruşan, binbir belaya ve derde bile şükreden insanlar, kahraman, candan bizim insanlarımız! Zakir Fexri de orda doğmasa da o insanlardan biri. Onun dert dolu kitabını kapatıp göğsüme bastırıyorum. Gözlerim bulutlarda. Yurdumuzu düşünüyorum. Tebrizi ile, İstanbulu ile, Bakü’sü ile yurdumuzu... Ve bacımın gözyaşlarıyla dolu hüzünlü yüzü gelip gözlerimin önünde duruyor. Pişmanlıklar, pişmanlıklar...

Niye biraz daha durmadım orda? Niye o ak saçlı, o sert bakışlı adamla biraz daha konuşmadım? Niye o adamla birlikte bu yalan dünyanın yalanını haykırmadım? Kitap göğsümde ve üzerindeki o kırık eski teker sanki yüreğimi ezerek dönüyor. Bir ney sesi ve benim sesim:

Nerdeydin sen Zakir Fexri, nerde?